

PETRSKÉ LISTY

ZPRÁVY Z PETRSKÉ ČTVRTI

ŘÍJEN 2018 / X. ČÍSLO

SPECIÁL 2

ZDARMA

Zaniklé hotely, pivovary, restaurace a kavárny ulice Na Poříčí

PAVEL NOVOTNÝ / Foto: archiv autora

Severní strana ulice Na Poříčí na obrázcích kolem roku 1900. Na prvním obrázku od leva je zachycena část vojenské jízďárny, hotel v č. 5, Dělnická pojišťovna v č. 7, hotel v č. 9 a zcela vpravo vinárna Václava Mikeše v č. 11. Druhý obrázek stejné části ulice je pořízen od západu.

Vycházku zahájíme od nároží náměstí Republiky a ulice Na Poříčí. Západní část ulice se původně jmenovala Šilinkova (Schillingssgasse) podle novoměstského rychtáře Františka Šilinka (vlastnil v 15. století dům Na Poříčí 10), nazývaná též Penízková (Halířová). Východní části se říkalo „Slaměná“ podle zdejšího trhu se slámou. Za císaře Josefa II. se celá ulice jmenovala Špitálská. Od poloviny 19. století Poříčská třída, nebo jednoduše Poříč a převzala tak název, který historicky měla oblast současné Petrské ulice. Název „Na Poříčí“ nese ulice od roku 1894. Od počátku 18. století, kdy se stala hlavní komunikací na východ Prahy, se postupně ulice změnila ve společenské centrum zábavy Petrské čtvrti, které navštěvovala celá Praha.

Podél zdi kostela sv. Josefa v prostoru dnešní zastávky tramvaje byla ve 20. letech minulého století postavena přízemní galerie s obchůdky **Na Poříčí 1**. Před válkou zde mj. provozoval hostinec František Havlas a občerstvení nabízela „Druhá pražská gulášovka“ (Gulášový automat) Josefa Dostála, v pro-

vozu ještě za Protektorátu. Celá galerie byla zbořena koncem 70. let v rámci úprav náměstí při výstavbě metra.

V místě současného hotelu **Na Poříčí 5** po přestavbě středověkých objektů vznikl v 16. století dům „Nová hospoda“. V druhé polovině 18. století se domu říkalo „U koní“ (Zum Hirschen), od roku 1785 jej vlastnila Josefa

Galerie s obchůdky Na Poříčí 1 na snímku z okupace v srpnu 1968

vám interiéru hotelu a restaurace. V přízemí hotelu se nachází lobby bar, zimní zahrada, restaurace „Fiesta“ a v zadním traktu kongresový sál.

Obrátíme pozornost na druhou stranu ulice kde současný nájemní dům **Na Poříčí 6**, postavený v novorenesančním slohu v letech 1870 – 1872 podle návrhu Alexandera Hellmicha, vlastnila firma L. G. Bondy a syn. V levém dvorním křídle v roce 1872 postavil Adam Polak kavárnu „Lloyd“ s bohatě zdobenou litinovou předsíní. Tato kavárna měla v roce 1883 jedno z prvních telefonních spojení v Praze a byla oblíbená u finančních senzářů. V roce 1891 je jako majitel domu uváděn Alexandr Richter. Kavárna byla v roce 1894 rozšířena i do přízemí čelní budovy Na Poříčí, kdy byla původní zdobená předsíň odstraněna. Kavárna zanikla v průběhu první světové války. Po vzniku republiky zde byla vegetariánská jídelna Františka Wolfa a cukrárna Aloise France. Na místě vedlejšího domu **Na Poříčí 8** je již ve 14. století zmiňován dům s hospodou „Černý kohout“, kam podle pověsti chodil král Václav IV. mezi lučištníky, chránící městské hradby. Pojmenování „U Černého kohouta“ si zachoval současný dům postavený v letech 1894 – 1895 podle návrhu arch. Václava Romováčka a Konstantina Mráčka. Na místě sousedního domu **Na Poříčí 10** stál pivovar „U Šilinků“ podle rodiny Schillingů, kteří zdejší objekty vlastnily téměř 200 let (1377 – 1563). Na místě současného domu **Na Poříčí 12** měl v polovině 16. století sladovník Jan Hrubý dům (U Hrubých), kde se nacházel hostinec „Zlatý bažant“. V 17. století navazovaly nákladnické domy až po rohový dům s Havlíčkovou ulicí. Později v roce 1781 jméno převzal jméno „Zlatý bažant“ (U Zlatého bažanta, Zum goldenen Phasan též Fasan) hotel a hostinec, jejichž majitelem byl František Windsteiger. Hotel se zahradou stejného jména je zde uváděn i o sto let později, kdy hotel

v roce 1891 provozoval Antonín Tvrdý. Ve dvoře vnitrobloku byla vodárenská věž a studna (později použita jako zdroj vody pro bazén v současné budově). Hotel a stejnojmenná hospoda „U zlatého bažanta“ byly v provozu do počátku dvacátých let minulého století. V roce 1924 byl objekt prodán, zbořen a na jeho místě byl v letech 1925 – 1928 podle návrhu arch. Eduarda Hniličky postaven polyfunkční neoklasicistní šestipatrový dům YMCA se stejnojmennou kavárnou ve stylu art deco, bazénem a tělocvičnou, na jejímž ochozu je běžecká dráha s klopenými zatáčkami.

Humoristické listy 1886

Světlozor 1895

Původní interiér kavárny YMCA (1930)

V roce 1951 byla komunisty YMCA zrušena a její majetek v celé ČSR předán komunistické mládeži. V budově pak místo mládeže sídlil ÚV ČSTV, který nechal kavárnu přestavět na tělocvičnu. Po navrácení ukradeného majetku byla kavárna v roce 2005 vkusně rekonstruovaná v původním stylu s názvem „Dinitz“. Následně při dalších změnách nájemců byl interiér několikrát změněn. Nyní je zde restaurant „Republika“. Na místě dvojdomu **Na Poříčí 14 a 16** je v roce 1797 uváděn dům „Zum weissen Lamm“ (U Bílého beránka) v majetku Tho-

mase Nabela, jehož matka zde provozovala hostinec. Po roce 1845 zde vznikl zájezdní hostinec „Weisses Lamm“ (U Bílého beránka) s několika trakty ve vnitrobloku, včetně koníren, hostince a kůlen pro povozy. Čelní budova byla jednopatrová. Zájezdní hostinec prosperoval i díky nedalekému nádraží. Konaly se zde i koncerty a taneční zábavy. Objekt od posledních majitelek Marie Maydlové a Anny Kličkové koupil arch. František Buldra a na pozemku v letech 1894 – 1895 postavil současně dva čtyřpatrové domy. Domy převzaly původní název U bílého beránka, který je na fasádě i vyobrazen.

Humoristické listy 1886

Přejdeme na nároží Zlatnické ulice a **Na Poříčí 15**, kde je v roce 1634 uváděn dům se sladovnou a zahradou. Dům během švédského obléhání Prahy roku 1648 vyhořel. Následně byl přestavěn na právovárečný dům „U Sudliců“. Tento jednopatrový dům byl následně v roce 1730 opět přestavěn na zájezdní hostinec „U Černého orla“ (Zum schwarze Adler). Dům kolem roku 1840

koupila majitelka Helmových mlýnů Barbora Sarafinová, která nechala stavitelem J. Zikou dům upravit a přestavět dvorní křídla. Když v roce 1852 zemřela, odkázala dům mladší sestře Anně Náprstkové, pozdější matce Vojty Náprstka. Ta vlastnila hostinec včetně domu „U Černého orla“ do roku 1872, kdy byl věnován do nadace budoucího Náprstkova muzea. Hostinec měl v nájmu Josef Šebek. V roce 1909 získal dům v dražbě Jan Kolář, tehdejší majitel hotelu Paříž.

Humoristické listy 1889

V letech 1913 – 1914 byl na místě původního domu postaven současný hotel „Imperiál“ navržený arch. Jaroslavem Benediktem ve stylu moderny.

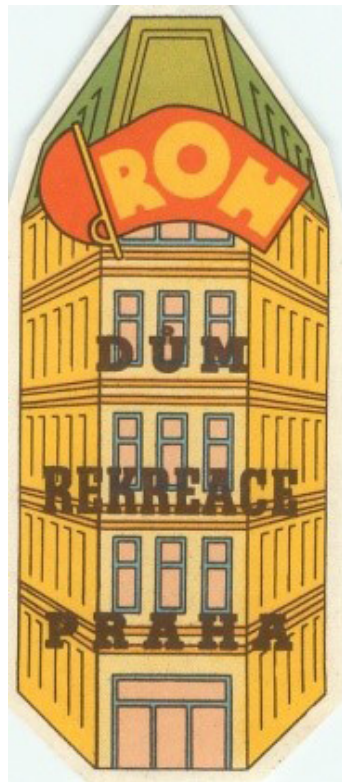

Interiér navrhl arch. Jan Beneš, včetně překrásné originální secesní výzdoby v kavárně „Café Imperiál“ z barevně glazované keramiky firmy RAKO podle návrhu sochaře J. Dra-

Dům a hostinec u Černého orla v 70. letech 19. století

hoňovského. V prvním suterénu byla provozována vinárna a pod kavárnou rovněž v suterénu restaurace. Imperiální noblesu podniku si na sklonku habsburského mocnářství oblíbili kromě jiných i c. a k. důstojníci. Po vzniku republiky byla kavárna oblíbeným místem setkávání obchodních agentů, burzovních makléřů a karlínských Židů. Od roku 1926 také např. sovětských agentů, kteří se zde scházeli s československými komunisty, aby tlačili na uznání Sovětského svazu Československým státem, k čemuž došlo až v roce 1934. V dobách největšího lesku v kavárně hrával orchestr (také populární dívčí orchestr) a odpoledne se tančilo. Pověst podniku během německé okupace pokazila německá vojenská klientela a Pražané se kavárně začali vyhýbat. Hotel vlastnili bratři Kolářové. Pouhých devět dnů po 25. únoru 1948 byl hotel znárodněn a připadl odborům. Kavárna byla pro veřejnost uzavřena. Následovala postupná devastace hotelu nazývaného od 60. let „Dům rekreace ROH“.

Bez investování do zásadních oprav bylo v roce 1986 nutné provoz hotelu ukončit. Po dlouholetém restitučním sporu, proběhla v letech 2005–2007 úplná

rekonstrukce celého objektu a přeměna na pětihvězdičkový hotel s původním názvem.

V domě **Na Poříčí 21** byla v prvním patře od konce 30. let minulého století vegetariánská jídelna, kterou po válce ještě krátce provozoval Jan Suk.

Na místě současného obchodního domu **Na Poříčí 23** stály ve 14. století dva sladovnické domy, jejichž zahrady ve vnitrobloku navazovaly až na zahradu fary Sv. Petra. Jednomu z domů se později říkalo „U Labutů“ (U Stříbrné labutě), který vlastnil na přelomu 16 a 17. stol. doktor Adam Huber Meziříčský z Riesenpachu. Druhému domu se zájezdním hostincem a pivovarem se říkalo „U Podušků“. V polovině 17. století byly oba domy nákladnické Ondřeje Štočka. Před rokem 1725 byl do ulice postaven nový barokní dům „Bei weisen Schwan“ podle návrhu stavitele Jana Blažeje Santini-Aichla. Od roku 1771 byl v majetku rodiny Homolů. Jednopatrový dům se zájezdním hostincem a pivovarem byl přestavěn v roce 1846 a při dalších úpravách vyvolaných požárem v roce 1863, byl dům ozdoben znamením bílé labutě. Posledním majitelem pivovaru byl J. Homola a v té době měl pivovar výstav 3500 hl piva. V roce 1874 koupil od dědiců Homolových pivovar „U Labutě“ sládek z protějšího pivovaru „U Bucků“ Alois Klička. Jeho syn Josef Klička postavil ve vnitrobloku zahradní restauraci, opravil sklepy a postavil navazující dům Biskupská 7.

1911

Restaurace „U bílé labutě“ z roku 1902

Dům U Bílé labutě krátce před zbořením v roce 1937

V roce 1906 zde založil německý malíř Walter Cockel „Schöblův“ kabaret (Etablissement Schöbl), kde např. vystupovala kabaretní společnost Volf a Škoda, zpěváci a recitátoři z rodiny Sodomů, Leopold František Šmíd, později i Karel Hašler, Arthur Longen, Eduard Bass a další. Schöbl nechal v zahradě postavit druhý pavilon a čajovnu, na jejichž výzdobě se podílel malíř Camille V. Mutich (1873–1924). Kabaretní šantán u „U Labutě“ (říkalo se i U Labutů), později divadélko Labuť, zde působily až do roku 1936. V roce 1910 bylo ve dvorním traktu v budově Josefa Kličky z roku 1893 zřízeno „Bio Labuť“ pro 400 diváků, později kino „Invalidů“ v provozu ještě mezi válkami. Když všechna zdejší zařízení začala v 30. letech minulého století upadat, koupil pozemek

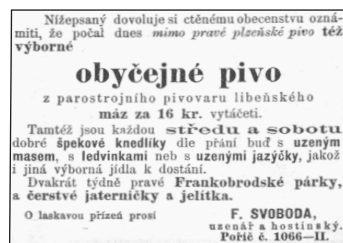
a objekty známý pražský podnikatel Jaroslav Brouk (z dvojice Brouk a Babka). Na jejich místě v letech 1937–1939 vybudoval moderní obchodní dům ve funkcionalistickém slohu (arch. Josef Kittrich a arch. Josef Hrubý). Obchodní dům Bílá labuť, nazvaný též skleněný palác, byl otevřen veřejnosti slavnostně v sobotu 18. března 1939 v 10 hodin, bohužel tři dny po začátku německé okupace.

Původní interiér kavárny, kterou provozovala Marie Andrštová, po roce 1950 restaurace a automat, dnes restaurace U Rozvařilů.

Písemné zprávy ze 16. století v místě současného domu **Na Poříčí 25** hovoří o sladovně „U Bílého orla“ majitele Jana Vorla z Plavče a na Krásné hoře. V roce 1844 – 1845 zde byl postaven dvoupatrový klasicistní dům, později několikrát přestavován včetně nástavby. V prvním desetiletí minulého století je v domě uváděna vinárna Olgy Bělehradské. Mezi válkami byl dům nazýván „U Krupičků“ podle rodiny majitele, která zde provozovala stejnojmennou restauraci. Za první republiky se v restauraci a klubových místnostech scházeli legionáři, sportovci, drobní živnostníci, filatelisté, různé spolky, čeští fašisté, komunisté, probíhaly zde větší rodinné oslavy, svatby, vepřové hody atd. Dostaveníčko si zde dávali i přátelé „pravého jazzu“ a vznikl tady ne jeden předválečný pražský jazzový orchestr (Gramoklubu Jana Šímy, či Jiřího Traxlera). Po roce 1945 si restauraci pronajala Židovská obec a zřídila zde košer jídelnu a divadelní sál, kde účinkoval židovský kabaret. Po převratu v roce 1948 v 1. patře ještě krátce fungovala restaurace. Ta byla znárodněna a tehdejší majitel Karel Jeřábek (manžel dcery p. Krupičky) byl zatčen a na osmnáct měsíců poslán do tábora nucených prací. Později místnosti restaurace získalo protějščí divadlo E. F. Buriana pro výrobu dekorací a Burianovu kancelář. Současná novostavba „Černá labuť“ jako administrativní budova s obchodním parterem byla postavena v letech 1996 – 1998. V posledním podlaží je stejnojmenná kavárna s galerií a terasou s výhledem na Prahu.

Na místě současného domu **Na Poříčí 27** je v původně renesančním domě, upraveném v roce 1839, uváděna hospoda „U Perlenců“, kolem roku 1875 s hostinským F. Svobodou. V již přestavě-

Humoristické listy 1874

Zprava dům Na Poříčí č. 27, dům č. 25 U Krupičků a jednopatrový Bílá Labuť. První vystupující dům přes ulici vlevo je ještě původní dům „U Rozvařilů“. Manifestační průvod odborové jednoty republikánských zaměstnanců (agrárníků) zachycený na fotografii se konal 12. 5. 1935.

ném domě je v roce 1939 uvedena vinárna Olgy Průchové.

Na druhé straně ulice v domě „U Zlatého slunce“ **Na Poříčí 22** je na přelomu 18. a 19. století uváděn zájezdní hostinec, který zde byl provozován asi 50 let. Na místě sousedního domu **Na Poříčí 24** původní sladovna ze 14. století byla změněna v 16. století rodinou Václava Syktory na „Syktorovský pivovar“. Na tento v základech barokní objekt po přestavbách později navázal proslulý pivovar „U Bucků“ (také U Bučků – *Beym Buczek*) nazývaný podle majitele

pova. V roce 1870 vlastnil pivovar Franz Buňata a August Kafka v objektu provozoval kořalnu. V zahradní restauraci ve vnitrobloku v roce 1859 otevřela „Vitákova společnost“ letní šantánové divadlo, později první český kabaret (tingl-tangl). V době kolem roku 1880, kdy vlastnil kabaret František Sodoma, byl hvězdou kabaretu František Leopold Šmíd (tito a další umělci střídavě vystupovali i u Labutě, u Rozvařilů a na dalších místech v Praze). V roce 1899 byl šantán rozšířen a další rozšíření na 300 diváků provedl

Ještě před úpravou fasády provedenou roku 1910

Josefa Bucka z roku 1759. Později byl majitel pivovaru Franz Hanusch, na konci 18. století rodina Homolových a v první polovině 19. století rodina Kro-

Karel Samec v roce 1911. V těch dobách byl majitelem pivovaru M. Prchal. Posledním majitelem pivovaru byl sládek Josef Vincenc Novák, který v roce 1910

ještě nechal jednopatrový dům rekonstruovat. Pivovar byl zrušen v roce 1921 a dům s hostincem byl zbořen roku 1922 a po něm zůstalo pouze známé rčení při karetních hrách – U Bucků zhasli. Následně zde byla postavena Legiobanka podle návrhu Josefa Gočára.

Poněkud dále stál původní sousední dům **Na Poříčí 26**. Také historie tohoto místa začíná ve 14. století jako sladovnický dům, kde se podle historických pramenů vařilo pivo již za Karla IV – je udáván rok 1370 a v roce 1408 koupil pivovar již zmiňovaný Jindřich Šilink. Od 16. století objekt náležel měšťanovi Pešatovi, který na gotických základech postavil barokní dům s pivovarem, později zvaný „U Vlašimských“. Počátkem 17. století byl majitelem Adam Pion, který emigroval po bitvě na Bílé hoře. Majitelem v polovině 17. století byl Abraham ml. Günzel (Kyncl) von Günzelsfeld. Následně se pivovar, již s novým názvem „U Rozvařilů“ (*Beym Rozwaržil*), v roce 1789 s majitelem Josefem Zinnerem, stal jedním z nejznámějších pivovarů v Praze. Do ulice jednopatrový dům s prejzovou střechou, pivovarské lokály a přidružená zařízení pivovaru, zahradní restaurace a další objekty postupně zabraly celý vnitroblok až do dnešní ulice Na Florenci. V roce 1844 je uváděn majitel Mathias Klauček, který objekt zprůchodnil k novému nádraží. V roce 1883 ve zdejším šantánu začínalo populární duo Bachman a Frankl. Objevuje se zde i impresárió Samec, Fr. Leopold Šmíd (viz. U Bucků a U Labutě). Dále zde vystupovali Vojta Kittl a subreta slečna Marica Zlatrjeva se známou písní Madelon, Ferdinand Kohout a také slavný Eduard Vojan. Nejznámějším sládkem „U Rozvařilů“ býval Pavel Kaiser. Z hospody pivovaru pochází známá hláška „stará Blažková“, která zde roznášela pivo až do své smrti. K pivovaru patřila restaurace a (hotel?) Bavorský dvůr, zahrada se stejnojmenným šantánem z roku 1907 a později

polyfunkční budově, která byla koncipována především s ohledem na sportovní charakter hotelu (25 metrový pla-

vecký bazén se skokanskou věží, velká a malá tělocvična), byly i prostory obchodní a restaurační. V moderní kavárně „Axa“, původně s výhledem na bazén, se před válkou mj. scházeli novináři a to jak levicoví, tak agrárních listů.

Na místě současného domu **Na Poříčí 42** stál koncem 18. století dům „U Teisingrů“, přestavěný v barokním slohu se zájezdním hostincem „U zlaté podkovy“ (Beym Hufeisen, U podkovy). Krátce se hostinec jmenoval „Swathonia“ (Swatonia). Koncem 19. století byl tento jednopatrový dům přestavěn na „hotel Bavaria“ (U bavorského dvora)

Hôtel „u bavorského dvora“
514 (Bavaria)
dříve „u zlaté podkovy“ na Poříčí.
Dovolují si odporučiti svých 60 co nejkusnější zcela nově upravených a vším možným pohodlím opatřených pokojů pro cestující, od 80 kr. výše na den; veškeré postele opatřeny jsou perý a žíněnkami. Výtečná káva, znamenitá kuchyně, pilsenské pivo jen z měst. pivovaru, vytápěné schody a chodby, velký hudební stroj z dílny V. Hrubého v Praze. Prostranné sály a zvláštní pokoje pro svatební hostiny, zábavy a plesy. Pro povozy vzdušné a čisté konírny a kolny. Divadlo, lázně, vodovod, telegraf, telefon a povozy v domě. Stanoviště omnibusů a tramvaje. Omnibus ku každému vlaku.
O hojnou návštěvu prosí
Josef Weinert,
hotelier.

Humoristické listy 1883

s kavárnou a hostincem (hostinský Jan Pipek) a roku 1899 v přízemí pravého dvorního křídla bylo otevřeno varieté „Folies Malice“ se sálem a jevištěm. Tento podnik zde vydržel necelé čtyři roky. V roce 1904

Ve vnitrobloku „ryze německý“ zábavní podnik „Folies Malice“ v roce 1899.

Původní bazén ještě se skokanskou věží a okny do kavárny. Od roku 2014 je hotel Axa kulturní památkou.

ho koupil od posledního majitele hotelu „Bavaria“ p. Viléma Weinerta majitel uzenářského závodu Václav Hájek s manželkou a hotel pronajal. Celý objekt postupně chátral a syn Karel Hájek pak zde nechal v letech 1938 – 1939 postavit moderní funkcionalistický dům „U Hájků“ se stejnojmenným hostincem, uzenářstvím a v patře s kavárnou. Taneční kavárna „U Hájků“ se po válce jmenovala „Canada“, po znárodnění od roku 1956 kavárna „Ural“. Dědicové původních majitelů po restituci celý objekt v roce 2014 zrekonstruovali na hotel (dnes Grandior).

Již ve 14. století stál na místě domu **Na Poříčí 44** sladovnický dům, který se v 18. století jmenoval „Linhartův“, později s hostincem „U Dědků“, kde v 18. století údajně býval nejhezčí taneční sál v Praze. Tehdy do ulice stál nejvyšší dům z okolí a nazýval se (Das hohe Haus, Vysoký dům). Tradice hostince pokračovala i v 19. století, kdy je zde zmiňován zájezdní hostinec venkovského typu s konírnami, kdy v první polovině století byla majitelem domu rodina Matznerových a od roku 1860 Anton, rytíř Klenka z Vlastimilu. Od 70. let zde v létě ve velké zahradní

Snímek hotelu Bavaria před zbořením v 1935. Hotel Axa vpravo již stojí a zcela vlevo probíhá výstavba domu Na Poříčí 46.

restauraci (šantánu), pronajaté Rakově společností, vystupovali tehdy populární zpěváci. Po hostinském Josefu Svobodovi se vystřídal několik dalších nájemců 1888 Josef Duchek, 1897 Josef Tondr, 1901 Alois Zedulka, 1912 Josef Němec. Dům postupně chátral a z hospody „U Dědků“ se od konce 19. století stal jeden z nejhorších zapadáků s pasáky, prostitutkami a jejich klientelou. Dobu připomíná dodnes např. písnička „U Dědků na Poříčí“. Zdejší „hotel“ byl zrušen roku 1914 a v roce 1929 zanikla i hospoda. V roce 1907 byla v domě otevřena kavárna v provozu do poloviny 20. let. Z původního domu byla východní část ubourána a v letech 1937 – 1938 zde byla postavena novostavba současného domu **Na Poříčí 46**. V jeho přízemí otevřel Jindřich Vaňha rybí buffet, jako pobočku své známé restaurace na Václavském náměstí. V obou domech jsou v současnosti rovněž gastronomické provozovny.

Počátkem minulého století v dnes již zbořeném klasicistním domě **Na Poříčí 48** provozoval kavárnu Karel Komár, původně kavárník z Vinohrad. V současnosti je zde dokončována novostavba hotelu „Urban Crème“.

Poznámky:

- ¹⁾ Při návštěvě Prahy v roce 1902 francouzský básník Guillaume Apollinaire, který své dojmy z Prahy popsal v knize „Pražský chodec“, pravděpodobně bydlel v hotelu „Anglický dvůr“. K Rozvařilům, kde je ve vnitrobloku umístěna básnickova busta, pak chodil na pivo. Je možné, že Bavorský dvůr, který je udáván i U Rozvařilů, je v tomto případě zaměněn za hotel Bavaria (dnes hotel Grandior Na Poříčí 42) a že básník možná bydlel zde.
- ²⁾ Josef Zítka, minimálně od roku 1898 majitel pivovaru U Rozvařilů, byl také prvním ředitelem pivovaru Braník a dlouholetý předseda společenství sládků.

Reklamy jsou převzaty z dobových časopisů Humoristické listy (HL), Světozor a Prager Tagblatt. Fotografie jsou z archivu autora.

PETRSKÉ LISTY • Informační a propagační materiál Spolku přátel Petřské čtvrti • Vychází jako občasník • Místo vydání: Praha 1 10. číslo, vychází dne 8. 10. 2018 • Evidenční číslo periodického tisku přidělené Ministerstvem kultury – MK ČR E 21723 • Vydává Spolek přátel Petřské čtvrti, Biskupský dvůr 1/1154, 110 00 Praha 1, IČO: 22762353

✉ spolek@petrskactvrt.cz • www.petrskactvrt.cz • petrskactvrt Poděkování patří jednotlivým členům spolku za jejich články a příspěvky • V Petřských listech byly použity fotografie ve vlastnictví členů spolku, pokud není uvedeno jinak • Činnost Spolku přátel Petřské čtvrti je v roce 2018 podporována grantem MČ Praha 1.

Spolek přátel Petrské čtvrti Vás zve na další

komentovanou vycházku
s RNDr. Pavlem Novotným

ZANIKLÉ HOTELY, PIVOVARY, RESTAURACE A KAVÁRNY ULICE NA POŘÍČÍ

v neděli **14. 10. 2018** od **14:00** hod.

Sraz před kostelem sv. Josefa (u Tadeáška) na náměstí Republiky.

Odhadovaná délka vycházky **1,5 hodiny**.

Poplatek činí **20 Kč** na osobu, **pro členy** spolku **zdarma**.

Více se k tématu dočtete
ve speciálním čísle
Petrských listů č. 10,
které vycházejí v září 2018.

🌐 www.petrskactvrt.cz
📘 facebook.com/petrskactvrt

Hotel Bavaria v ulici
Na Poříčí 42 (čp. 1052)
na konci 19. století.